

tendere exceptionem propter solam similitudinem rationis, alioquin esset etiam excipiendum adulterium, quod in dicta etiam Authentica excipitur, et Ancharranus consequenter fatetur, sed reprobat ab omnibus; imo multa etiam alia vitia essent excipienda, quod supra ostendimus admitti non posse. Quapropter ex vi juris videtur probabilior prior sententia; ex consuetudine autem fortasse posset hæc exceptio admitti, quando videntibus et consentientibus prælatis ecclesiæ introducta esset. Vel certe raptus virginum posset aliquo modo revocari ad vitia excepta in capit. *Inter alia*, quia rapina, in genere, latrocinium quoddam est; raptus autem virginis quædam rapina esse videtur ex D. Thoma, secunda secundæ, quæstione sexagesima sexta, articulo quarto, ad tertium. Et ideo licet habeat aliam malitiam luxuriæ adjunctam, non incongrue potest intelligi hoc vitium comprehensum sub latrocinio, nam revera habet malitiam injustitiæ graviorem, et fere ejusdem rationis. Ob hanc ergo causam non est improbabilis hæc exceptio, præsertim accedente consuetudine.

18. *Utrum fuga ex carcere excipiat.* — Ultima exceptio esse potest fuga e carcere, in quo malefactor jam comprehensus erat, et præsertim si carcerem infringat, et inde ad ecclesiam confugiat. Ratio esse potest, vel propter publicum nocumentum illius delicti contra publicam custodiam, vel quia ille non confugit ad ecclesiam, cum esset liber, sed jam vinculis constitutus; jura autem tantum favent illis, qui in sua libertate existentes ad ecclesiam confugiunt. Unde hæc ratione dicunt multi Doctores, si ministri justitiæ delinquentem captum ferentes, per ecclesiam transeant, posse eadem vi qua illum introducunt abducere, quia jam captus in ecclesia ingressus est, ut dixit Archid. in capite *Sicut antiquitus*, 17, quæstione quarta, quem Covarruvias, numero decimo tertio, cum aliis quos refert, secutus est. Et simili ratione, quamvis criminis in sua libertate existens, confugiens ad sacerdotem deferentem Eucharistiam per viam, ibi sit securus, juxta opinionem Hostiens. supra relatam, nihilominus, si corpus Domini deferatur ad communicandum hominem in carcere detentum, non potest inde prætere immunitatem, quia non liber, sed in vinculis jam constitutus est, ut idem Hostiens., Silvest. et alii respondent; ergo similiter in præsentis casu.

19. *Pars negativa stabilitur.* — Nihilominus illa exceptio admittenda non est, quia

nullo jure nititur, neque firma aut probabili ratione fundatur. Nam imprimis illud delictum (si tamen delictum est, quod nunc non discepto) non est grave, sed valde excusabile, propter naturalem hominis inclinationem ad fugiendam pœnam, et ad vitam ac libertatem conservandam; ergo hoc titulo non potest admitti hæc exceptio, præsertim cum dictum sit non esse extendendas exceptiones in jure positas, sine aliquo fundamento in ipso jure. Neque etiam ex alio capite sumitur probabile fundamentum, quia qui e carcere fugit, eo ipso constituitur extra vincula, et in sua libertate, et ex illa se committit protectioni ecclesiæ. Et ideo non sunt similia exempla quæ adducuntur: nam in primo supponitur homo captus et coactus deferri, et ita non intrat ecclesiam tanquam in locum refugii, sed per illam ducitur tanquam per aliam viam, licet casus non videatur moralis, nisi accidat nullam aliam esse viam, quod vix potest contingere. In altero vero exemplo, res est clara. Atque ita in nostro principali casu docuit Archid., in dicto capite. *Sicut antiquitus*, numero 116, quem alii communiter sequuntur: Unde a fortiori constat gaudere etiam hac immunitate eum, qui cum jam esset captus a ministris justitiæ, ab eorum manibus elapsus, fugit ad ecclesiam, quod majori ratione dicendum est de illo quem actu judex insequabatur, et prius ad ecclesiam pervenit quam judex; in quo nullam rationem dubitandi esse posse video, quicquid aliqui juristæ dixerint, quos merito Covarruvias supra, num. 13, reprehendit.

20. *Difficultas.* — Dubitari autem hic solet, si hujusmodi reus, jam captus, sub juramento eundi recta ad carcerem liber dimitatur, vel jam incarceratus, sub juramento redeundi permittatur exire, et contra juramentum ad ecclesiam confugiat, an gaudeat immunitate; illi enim videtur obstare grave crimen sacrilegii, seu perjurii et infidelitatis. Nihilominus communiter Doctores docent, ecclesiam jus suum retinere ad tuendum illum, sive ipse peccaverit, sive non. Quod tenent Angel., num. 9; Silvest., quæst. 3, § *Quintum*; et Abb., dict. cap. *Inter alia*, in fin., qui referunt Joan. Andr., in Additionibus ad Speculatore, tit. de Jurejurando, et plures refert Covar. supr. numer. 3, § *Decimo octavo*, quos ipse sequitur. Addunt tamen omnes, si injuste captus fuerat, nullo modo esse tradendum judici, sed relaxationem juramenti procurandam; si tamen juste fuerat captus, licet non possit invita ecclesia extrahi, tamen pastorem eccle-

siæ posse dare facultatem extrahendi illum, habita cautione de impunitate pœnæ corporalis, non vero cum morali periculo talis pœnæ.

CAPUT XII.

DE EFFECTIBUS QUOS HABET IMMUNITAS TEMPLI IN EOS QUI AD ILLUD CONFUGIUNT.

1. *Varii effectus hujus immunitatis.* — Supponimus primum ac præcipuum effectum hujus immunitatis, esse quem hactenus explicuimus, videlicet, ut reus non possit inde et invita ecclesia abduci, de quo jam satis dictum est. Quærimus autem an præter hunc habeat alios.

2. In quo imprimis dici potest, alium effectum esse, ut etiam intra ipsam ecclesiam non possit ei aliqua violentia fieri, qualis esset ibi ligari, vel in vinculis poni; nam hoc esset ex ecclesia carcerem facere, quod ejus immunitati magis repugnat. Unde in Concilio Tolentano, XII, cap. 10, definitur, ut *nullus audeat confugiens ad ecclesiam, vel residentes, inde abstrahere, aut quodcumque nocibilitatis vel damni inferre*. Et ibidem subditur, permittendum esse hujusmodi delinquentibus, ut extra ecclesiam per triginta passus secure exire valeant. Supponit ergo non esse ligandos, etc. Et expresse id cavetur in leg. *Præsenti*, Cod. de His qui ad ecclesiam confugiunt, ibi: *Nec in ipsis ecclesiis ita quemquam delineri atque constringi, ut ei aliquid victualium rerum aut vestis negetur, aut requies*. Atque ita docuit Covarruvias cum aliis supra, numero duodecimo.

3. *Tertius effectus.* — Tertius effectus est, ut in ecclesia non spoliatur rebus aut bonis quæ secum tulerit. Ita colligitur ex ejusdem juribus, nam in cap. *Definivit*, 17, quæst. 4, dicitur: *Aut quodcumque nocibilitatis, vel damni, seu spoliis, etc.*; privatio autem bonorum, damnum seu spoliis est. Hoc autem intelligo de bonis quæ sine alicujus injuria secum deferret, vel ibi retinet; nam si debita aliena ibi detineret, posset illis spoliari per eum, qui ad hoc haberet potestatem. Sicut in cap. *De raptoribus*, 36, quæst. 1, de raptore dicitur, quod si secum deferat raptam ad ecclesiam feminam, abstrahenda est, licet ipse non sit per vim abducendus. Atque ad hunc modum dixit Covar. supra, num. ult., § *Trigesimo sexto*, eum, qui fugit ad ecclesiam cum armis prohibitis, posse ibi expoliari armis per judi-

cem, quia habere ibi hujusmodi arma, contra legem est, quod ecclesia defendere non intendit; unde illa non est proprie pœna, sed subtractio materiæ culpæ. Eo vel maxime quod illud ipsum quoddam peccatum est, quod in ecclesia committitur vel continuatur, et ideo quoad illud cessat immunitas, licet persona ob eam causam extrahenda non sit.

4. *Quartus effectus.* — Quartum effectum addit Covar. num. 16, § *Trigesimo primo*, cum ait non posse ecclesiam obsideri propter eum, qui ad ecclesiam confugit. Sed hoc intelligendum est cum limitatione ab eo addita, videlicet, hoc non licere ad impediendum ne alimenta, et vestitus, et alia necessaria ad vitam et ad humanas actiones recluso in ecclesia deferantur, quia esset manifesta coactio, quæ tanta esse posset, ut reus vel se tradere, vel exire, vel mori cogeretur. Et hoc aperte cautum est in leg. *Præsenti*, in verbis citatis, ut notant Hostiensis, et Panormitanus, in dicto cap. *Inter alia*. Si vero ecclesia obsideatur a judice, solum ad præcavendum ne reus libere fugiat, vel certe ut, si extra fines ecclesiæ exeat, capiatur, illud non erit contra immunitatem, quia nulla vis fit existenti in loco sacro, sed solum locus non sacer observatur, ut si voluntate sua illuc exeat delinquens, ibi teneatur ubi jure capi potest. Et hoc tamen observandum est, quod Panormitanus, num. 13, reprehendit judices, *quia si fugiens ad ecclesiam (inquit) ponit pedem extra ecclesiam, statim eum capi faciunt*. Sic etiam Sylvester, Covar., cum Joan. Andr. et aliis, docent contra immunitatem esse, illum, qui est intra ecclesiam in ultimo termino ejus, et chlamydem vestis habet extra terminos ecclesiæ, apprehensa extremitate vestis violenter trahere et ab ecclesia abducere; nam, dum persona est intra ecclesiam, gaudet immunitate, etiam si vestis extra ecclesiam extendatur, qui potest etiam numerari inter effectus hujus favoris. Et ratio reddi potest, tum quia illa vis non infertur vesti, sed personæ quæ gaudet immunitate, cum sit intra ecclesiam; tum etiam quia accessorium sequitur principale: vestis autem adhæret personæ tanquam accessorium principali; et ideo dum persona est ibi, gaudet immunitate, consequenter etiam vestis, maxime cum semper major pars vestis sit intra ecclesiam. Unde idem credo esse dicendum, etiamsi manum vel pedem extra terminum ecclesiæ extendat, dummodo caput et præcipuæ partes corporis intra ecclesiam maneant, propter easdem rationes.

5. *Ultimus effectus.* — Ultimo pertinet ad hos effectus, ut hujusmodi reus, quandiu in ecclesia perseverat, non possit ad mortem vel corporalem pœnam damnari. Ita notat Abbas supra, n. 3, 8, et seqq., et colligitur ex d. c. *Inter alia*, nam prius dicit: *Non est violenter ab ecclesia extrahendus*, et statim addit: *Neque inde damnari debet ad mortem, vel ad pœnam.* Est ergo hic effectus distinctus a primo, et sensus apertus est, quod licet intra ecclesiam existens judicari possit, non tamen ad illas pœnas damnari. Unde Panormitanus per pœnam ibi intelligit *pœnam corporis afflictivam*, quam dicit esse strictam pœnæ appellationem. At vero Glossa ibi de omni genere pœnarum vocem intelligit, allegans cap. *Id constituimus*, 17, quæst. 4, ubi dicitur: *De morte et debilitate, et omni pœnarum genere sint securi.* Vera tamen videtur sententia Panormitani, nam in eodem cap. *Inter alia*, statim subjungitur: *Super hoc tamen quod inique fecit, est alias legitime puniendus*; non potest tamen puniri nisi aliqua pœna; non ergo omnis pœna prohibetur; ergo tantum stricta pœna corporis afflictiva. Tamen quia pœnæ, etiam corporis, multiplices esse possunt, ideo de illis etiam possunt intelligi verba illa alterius textus, et omni pœnarum genere, scilicet, *corporalium*. Dixi autem, *quandiu in ecclesia perseverat*, quia si inde exeat, et capiatur, corporaliter damnari poterit, quamvis Sylvester, q. 4, in fine, contrarium sentiat, dicens, quod, licet exeat de ecclesia, ex quo semel confugit ad eam, jam non potest de illo maleficio corporaliter damnari, juxta Glossam et Archid., in cap. *Reum*, 17, quæst. 4; sed Glossa loquitur, quando exit fide data et jurata a iudice de impunitate ejus; tunc enim jam ecclesia illi obtinuit remissionem pœnæ corporalis; nos autem loquimur, quando ille exit nulla compositione facta, et sic res est clara, quia cessavit immunitas, et res manet integra sicut antea, et ita colligitur ex d. cap. *Id constituimus*.

6. *Qua pœna possit imponi confugienti ad ecclesiam.* — Hinc vero nascitur quæstio, quænam sit hæc pœna quæ imponi potest, et quo modo. Ad priorem partem, respondet Panormitanus esse pœnam pecuniariam; sequitur Sylvester, dicta quæst. 4, et sumitur ex Glossa, dicto cap. *Reum*, et videtur necessarium, maxime loquendo de pœna criminaliter imponenda, quia seclusa pœna corporali, hæc videtur fere necessaria, vel saltem faciliior et frequentior. Addit præterea Glossa, in dicto cap. *Reum*, quod si reus non habeat pe-

cuniam, potest damnari ut serviat perpetuo ei, cui injuriam intulit, sicut de raptore dicitur, 36, quæst. 1, cap. *De raptoribus*. Ego vero hoc non admitterem, etiamsi Archid. et Panormitanus consentiant, quia illa pœna est gravissima, et major quam multæ corporales; sicut non posset condemnari ad triremes, etiamsi ibi verberandus non esset, solum propter duram et laboriosam servitutem. Neque etiam existimo posse condemnari ad exilium, quia hæc etiam esset gravis pœna, et inter corporales computatur; ergo neque ad servitutem cogi potest. Unde dispositionem illam in raptu virginum specialem esse existimo, propter illius delicti atrocitatem, et in illo etiam crimine non definite ponitur illa pœna, sed sub disjunctione: *Aut serviendi conditioni subjectus sit, aut redimendi se liberam habeat facultatem*. Unde si pecunia possit satisfacere pro delicto, clarum est teneri et posse etiam ad hoc condemnari; si tamen esset impotens ad solvendum, in illo casu, et ex vi illius decreti, ubi esset receptum, posset obligari ad serviendum; existimo tamen non esse in usu, etiam in illo casu, neque Canon ille, ut supra notavi, per se posset universam Ecclesiam obligare. Cætera autem de ordine servando in hujusmodi pœna imponenda legi possunt in Panormitano et aliis, in dicto cap. *Inter alia*; qui etiam advertunt posse hujusmodi peccatorem, etiamsi ad ecclesiam confugerit, cogi a pastoribus ecclesiæ ad agendam aliquam pœnitentiam pro salute animæ, quia hoc non est contra immunitatem, cum possit pœnitentiam illam intra ecclesiam agere, et immunitas non sit concessa contra salutem animæ. Unde hoc præcipue intelligitur de pœnitentia medicinali, vel quando peccatum est publicum, et ad tollendum scandalum necessaria judicatur.

CAPUT XIII.

QUALE CRIMEN COMMITTANT ET QUAM PœNAM INCURRANT JUDICES, REOS AB ECCLESIA EXTRAHENTES.

1. *Quomodo iudex contra hanc immunitatem delinquit.* — Circa hoc imprimis statuendum est, in casibus a jure exceptis, nullum esse peccatum extrahere per vim confugientem ad ecclesiam, absque ulla facultate pastorum ecclesiæ. Patet, quia tunc non agitur contra immunitatem: item jus ipsum dat talem facultatem; ergo ad evitandam culpam

non est necessarium illam ab homine obtinere; ergo neque etiam petere, per se loquendo, quia hoc nullo jure cavetur. Atque ita docet Covarruvias supra, numer. 18, § *Trigesimo quarto*, cum Guidone Papa, et Gulielmo Benedicto, quamvis referat alias tenuisse contrarium, ex Authent. *Si quis ei*, Cod. Ad legem Juliam, de Adulteris. Sed inde nihil probatur, ut bene Covarruvias advertit.

2. Secundo, certum est, si iudex vim non inferat, sed blanditiis et promissionibus roget reum ut secum exeat, et ipse voluntarie et sine ulla coactione consentiat, et egrediatur, nullum esse peccatum, etiamsi fortasse clerici non consentiant. Quia tunc non fit contra immunitatem, quia non fit violentia, et hæc sola est quæ ex vi immunitatis prohibetur: nam expresse dicitur in dicto cap. *Inter alia*: *Non est violenter extrahendus*; et eodem modo loquuntur alia jura. Et ratio est, quia beneficium non conceditur invito; unde neque ipso reo fit injuria, cum non sit involuntarius; neque ecclesiæ, quia revera non extrahitur, sed ipse egreditur; potest autem egredi sine culpa, etiam clericis invitis, quod notavit Navar., in Manuali, cap. 15, num. 24, citans Hostiens., et communem, in cap. ult. de Immunit. eccles.

3. *Objectio.* — *Satisfit.* — Tertio, si ex justa licentia pastorum ecclesiæ, reum etiam invitum iudex extrahat, non peccat contra immunitatem. Probatur, quia licet tunc faciat vim personæ, non facit vim ecclesiæ; hoc autem privilegium ecclesiæ directe concessum est, non delinquentibus. Dices: quomodo possunt rectores ecclesiæ hanc licentiam dare in casibus ab ipso jure non exceptis? Respondeo posse illam dare, habita prius securitate delinquentis impunitate, quoad vitam et membra, et omnem corporalem indemnitate. Ita docet Sylvester, verb. *Immunitas*, 3, quæst. 4, et colligitur ex cap. *Id constituimus*, 17, quæstione quarta, ibi: *Reos abstrahere non licet, sed neque alteri consignare, nisi ad Evangelia datis sacramentis, de morte, debilitate, et omni pœnarum genere sint securi.* Ergo, si hæc securitas habeatur, potest dari hæc facultas a rectoribus ecclesiæ; ergo illa habita, non peccat iudex extrahendo reum, neque ecclesia tenetur rei consensum expectare ad hanc facultatem dandam, quando judicaverit expedire, et prudenter censuit inde nullam injuriam parari aut timeri posse reo. Tunc autem tenetur iudex stare promissis, alioquin gravissime peccat, et tenebitur ad

restituendum reum, et cogi poterit per ecclesiam, ut a fortiori patebit ex dicendis.

4. *Judex ab ecclesia reum extrahens sacrilegium committit.* — Quarto igitur dicendum est, iudicem, qui reum extrahit ab ecclesia per vim, et contra ecclesiæ immunitatem, grave sacrilegium committere. Hoc certissimum est, quia violatio immunitatis ecclesiasticæ sacrilegium est, ut constat ex cap. *Sacrilegium*, cum multis aliis, 17, quæst. 4, et specialiter de hac violatione id tradit D. Thomas 2. 2, quæst. 92, art. 2, ad 3. Idem constat ex verbis canonum, et ex pœnis quas imponunt, ut statim videbimus. Unde fit primo, posse ecclesiam per vim resistere iudici volenti reum ab ecclesia extrahere in casu non concesso, quia licitum est vim vi expellere, et ecclesiasticam immunitatem tueri. Hæc autem vis ex parte ecclesiæ præcipue debet esse spiritualis, censuris cogendo iudicem, ut a tali violentia desistat, ut late scribit Remigius, de Immunitat. eccles., quæst. 12, et consentit Covarruvias supra, versiculo ultimo, et ita habet Ecclesiæ usus. Potest etiam ecclesia resistere, fores claudendo, et omnibus aliis mediis externis uti ad impediendam vim, seu effectum ejus, absque aggressionem, seu bello activo (ut sic dicam), quod etiam constat ex usu, et quia in hoc nulla est indecentia nec prohibitio.

5. *An liceat clericis arma capere contra iudicem, reum extrahentem.* — An vero liceat clericis vel ecclesiasticis personis sumere arma, et uti (ut sic dicam) bello activo ad defendendum confugientem ad ecclesiam, dubitari potest, quia interdum ita fit, et videtur ecclesia uti jure suo, ex illo principio, quod vim vi repellere licet. Verumtamen Covarruvias supra, cum aliis, negat id fieri debere, non vero declarat an possit. Dicendum tamen videtur, ipsis personis ecclesiasticis per se hoc non licere, quia clericis prohibitum est sumere arma sine speciali dispensatione, quæ in hoc casu non conceditur, nec regulariter necessaria est. Posset tamen interdum pastores ecclesiæ uti auxilio laicorum ad ecclesiam defendendam; sed hoc rarissime expediet, quia sequi possunt magna scandala, quæ majoris momenti sunt, et magis vitanda quam unius ecclesiæ violatio. Quando autem magna esset necessitas, et grave vel commune damnum Ecclesiæ timeretur, tunc id fieri posset, interveniente præcipue summi Pontificis auctoritate.

6. *Tenetur iudex restituere ecclesiæ reum.* — Secundo, sequitur ex dictis, teneri sæcula-

